

**SEZA
PAKER
ABSINTHE**

GALERIST

**SEZA
PAKER**
ABSINTHE
01.09 - 03.10.2015

Absinthe

Pierre Montebello

Zamanı bir nesne olarak ele almak, sanat bunu hep yapar, zamanı geçmiş ve gelecek üzerine taşır; rüyalarımız ve arzularımız, uzak ve yakın: Ancak sanatın başka bir tutkusu daha vardır: Zamanın akışını değil, ama zamanın bugünkü zamanda ele alınışının etkilerini de göstermek.

Bu soru görsel sanatların kabusu olmuştur. Marcel Duchamp'ın "Kırık, zamanın bitmek bilmeyen bir yarığında kırılmış, sonsuza kadar giden bir derinliğin kırık sonsuzluğunda bitmemişlik halinde bırakılmış" Büyük Cam'ında olduğu gibi, Seza Parker'ın sergisi de bize bunu göstermeyi hedefler. Seza Parker, 'Absinthe' sergisinde zamanın ikili labirentine değinir, çünkü sanatçı zaman sorusuyla uğraşır; görsel sanatlar dolayumsuz bir sesle karşılaşır, Parker, bir yerden diğer yere müzikal sesin formunu ortaya çıkarır. Sanatın zaman üzerine önermelerde bulunduğu, mekanın, mimarinin, imgenin, müziğin birbirleriyle sıkı sıkıya düğümlenmiş zaman inşaları olduğunu söylemek genel ve yaygın bir kanıdır. Ama, Seza Parker'ın enstalasyonları başka bir şey daha söyler. All Well gibi sesli enstalasyonlarında zamanın kendisi ses haline gelir. Her türlü malzemeyi (pleksiglas, tahta, mimari formlar...) kat eden ve böylece hepsini müzikalleştiren görsele, belleğe ve hayalgücüne ait (Berlin duvarı, Gus Van Sant'ın Paranoid'indeki kaykay duvarı, Richard Serra'nın Bükülmüş Yay'ındaki duvar...) bir tekrarda ancak minimalist bir sahne var olabilir. Bu şekilde, zamanda olan müzik değildir, bütün algısal alanı kat edip, onları birbirlerine bağlayan ve sonsuza kadar tekrar ettiren müzikal polip gibi bir cümlede söylenebileceği gibi, zaman müzikalin içindedir.. "Should-we-go, schoud-we-come?". Bu tıpkı Deleuze'deki gibidir; müzik, her zaman, psikolojik bir deneyden başka bir şeydir. Bu, zamanın mekan haline sokulmasının (şimdiki zaman ve geçmişin ortak varoluşu) nostaljik bir deneyimidir ve aynı zamanda da mekanın senkronizasyonunun (doğuşun ve kozmosun ayrılan zamanlarının kesişmesi) kozmolojik bir deneyimdir . Müzik dinlemek şimdi ve burada'nın ikili bir köksüzleşmesidir: Bedeni, beden ritimlerinin çekiçle vurduğu gökyüzüne ait sesleri, doğduğu yerden bedeni alıp koparan kozmik bir kaçışı kat eden güçler boyunca. "Kurtarılmış- kaybedilmiş", "Should-we-go, schoud-we-come?".

'Absinthe' sergisinde zaman, ikinci bir boyutunu daha gösterir. Zamanın ikileşme olgusu ciddiye alınır. Sanat zamanın sadece geçtiğini değil, aynı zamanda zamansallaştığını da gösterir, çünkü zamanın kendisi, şimdiki/geçmiş zaman, şimdiki/gelecek zaman olarak ikileşme ölçüsüne maruz kalır. O halde zaman, zamanların teleskoplaştığı, şimdiki zamanın kendine ait eski şimdiki zaman tarafından 100 sene geriye ve 50 sene ileriye giderek kısa devreye sokulduğu Bernard Quiriny'nin anlatısında olduğu gibi geçiş, koridor, kulvar, birbirine erişemeyen dünyaların birleşme-çizgisi haline gelir. Zaman kendi içinde parçalandığı vakit artık, aynı zamanda olmaktan çıkarız. Seza Parker, 'Absinthe' sergisinde, bizi zamanın ikili, güçlü bir kapma/kesme deneyimine sokuyor. Bu, hatıraları anımsatmak, geçmiş zamana ait imgeleri toplamak ve toparlanmış bir geçmişe taşımak demek değil,

ama zamanın tam olarak bir bükülmesine maruz kalmaktır. 100 sene geriye ve 50 sene ileriye. Bu ne demektir ? Bu, zaman içinde basit bir yolculuk olmaktan çıkar artık. Bambaşka bir şey haline gelir. Montparnasse kafeleri, Hemingway'in gezintileri ve ünlü Bon Marché'si ile Paris ve Orient Express'in geldiği, Agatha Christie'nin kaldığı, Mata Hari'nin çay içtiği, Donizetti'nin beste yaptığı Pera Palas'ın üzerinde bulunduğu Passage des Petit-Champs ile bugün artık yerinde yeller esen Savoy Konsolosluğu'nun hemen pasajın köşesinde olduğu günlerin İstanbul'unun yüzyılını üst üste koyarsanız ne olur?

Zamanın Moebius şeridi gibi deldiği bir koridora giriyoruz. Bitmeyen bir geçmiş zaman bize musallat olmuş. İstanbul'da Petit Champs Pasajı adını tüm tepeye , ölülerin Petit Champs'ına yayılmış olan bir Roma mezarlığından almaktadır. Bugün Taksim olarak adlandırılan Pera'nın diğer ucunda diğer mezarlık Grand Champs des Morts uzanmaktaydı. 'Absinthe' sergisinde, zamanın kısa devresinde, Latin mezarlıklarını çağdaştıran, bir zamanki seyahatlerin zamanında, geçmiş ve geleceğin daha var olmadığı zamansız bir zamanda gezinmekteyiz. Sanat geçmişi göstermez, geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanların, eş zamanlılıkta akan zamanın bir kıvrımını gösterir. Burada artık nesnelere, kımıldamaz şimdiki zamanlar veya geri alınamaz geçmişler veya daha olmamış gelecekler diye görmeyiz; ama Duchamp'ın Büyük Cam'ında olduğu gibi kırılmış, çatlamış olarak görürüz. Benzerlikler çoğaldıkça çatlaklar büyür; Büyük Cam aynadır, ama aslında artık aynı değildir; dündür, bugündür, yarındır, kendi kendimizi kımıldayan hayaletlere çeviren hep değişen bir aynadır; zamanın koridorunda gezinip duran Paris-Montparnasse mezarlığının ve İstanbul Petit-Champs mezarlığını terk etmeyen hayaletleridir.

Absinthe

Pierre Montebello

To see time as an object, art keeps doing that, it aims at the past and the future, at our dreams and our desires, at what is far and what is near. However art also has another ambition: not only to depict the flow of time but also the effects of how time temporalizes itself.

Visual arts is haunted by this question. This is what Seza Paker's exhibition aims at showing us. As Duchamp's *Grand Verre* « broken and left broken, broken inside of time in a crack that never ends and grows to infinity, in a state of unfinishedness ». In 'Absinthe', Seza Paker expresses the dual subtlety of time. Because it is taken by the question of time, visual arts immediately encounters music, it reveals through and through its musical shape.

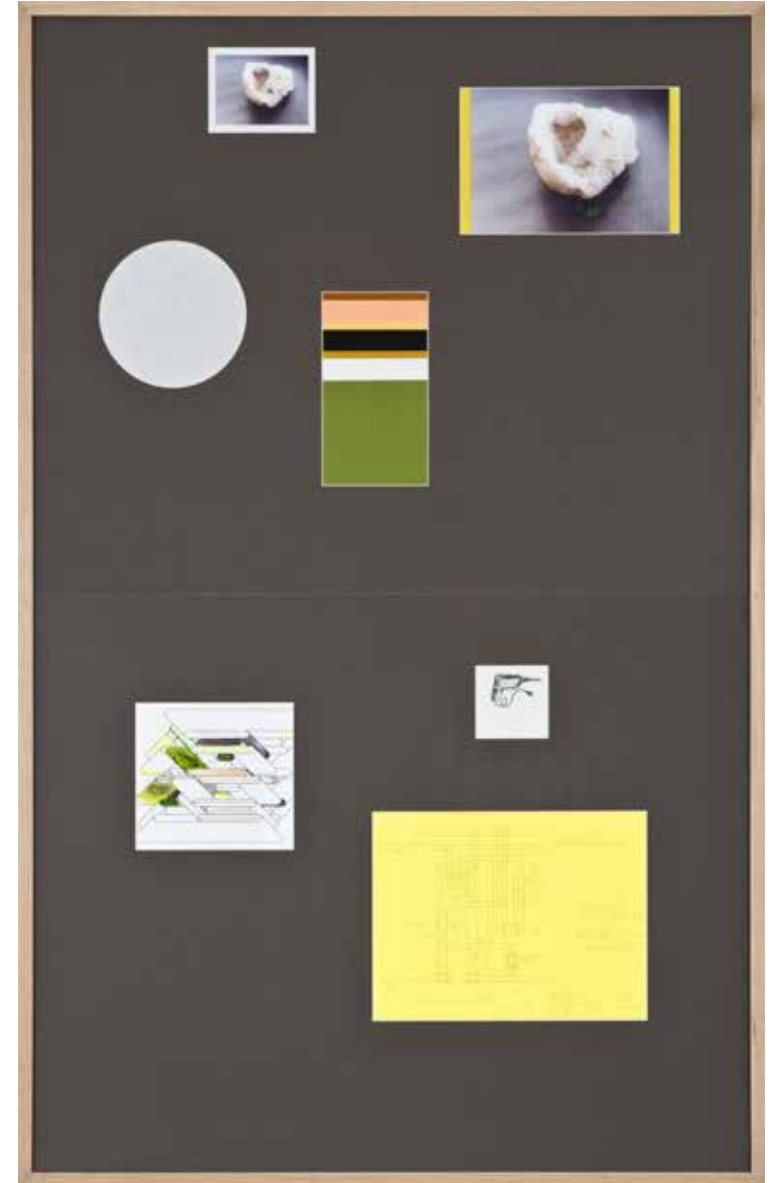
It is common to say that art establishes propositions on the subject of time, to maintain that space, architecture, image and music are temporal constructions that link themselves one to another. However, Seza Paker's installations tell another story. In acoustic installations like *All Well*, it is time itself that is music. The minimalist scene solely exists within the order of a repetition that is visual, memorial, imaginal (Berlin's wall, the wall for skates in Gus van Sant's *Paranoid*, the *Tilted Arc* wall of Richard Serra...) that goes through every material (Plexiglas, wood, architecture, shapes...), and in effect alters them musically. Thus, it is not music that is in time, it is time itself that is musical, like a phrasing that reaches through all perceptive fields at the same time, links them and repeats them indefinitely, a musical poly... « Should-we-go, should-we-come? ». Like with Deleuze, music is always something other than a psychologic experience. It is a nostalgic experience of the specialization of time (coexistent of past/present) and a cosmological experience of how space synchronizes itself (connection of divergent time from natal and cosmos). Listening to music is a double uprooting of the here and now, through lively powers that goes through the body, celestial voices echoings in the hammering rhythms of the body, cosmic leaks rooted in the body's birth place. « *Sauvés-perdus* », "Should-we-go, should-we-come?".

In 'Absinthe', a second dimension of time manifests itself. The fact that time divides itself is taken seriously. Art should not only show the way time flows, but the way it temporalizes itself because it is time itself that endures its present/past, present/future division. It thus becomes a passage, a corridor, a hallway, a hyphen between inaccessible worlds, where times interlocks as depicted by Bernard Quiriny, present gets short circuited by its ancient present 100 years before, or its present to come 50 years later. When time diffracts in itself, it is however not the same time anymore. In 'Absinthe', Seza Paker offers us a profound experience of time's double tear/seam. It is not about recalling memories, or about gathering images from the past to transport oneself in a distant past, but to feel in oneself the total distortion of time. 100 years back and 50 years ahead. What does it mean? It's not a simple travel in time. It is something rather different. What are the 100 years that

overlap Paris Montparnasse with its cafés, Hemingway's perambulations, the Bon Marché, and Istanbul with its passage des petits-champs where we find the Pera Palace (where the Orient Express arrives) in which Agatha Christie stayed, there where Mata Hari took her tea, where Donizetti composed, where the consulate of Savoy (that does not exist anymore) was still a mansion adjacent to the passage? We enter a corridor in which we are twisted by time, like bands of Moebius. We are haunted by a past that never ends. The passage des petits-champs in Istanbul takes its name from a Roman cemetery that used to extend itself on all of the top part of the hill, the petits-champs des morts. At the other side of Pera, today Taksim, used to be the grands champs des morts. In the short circuit that 'Absinthe' offers, we travel in an intemporal time that makes Latin cemeteries contemporary, old days travellers, the unforeseen and the unhappened future. Art does not depict the past, it shows the torsion of time that flows off the simultaneity between past, present and future times. We do not see things as immutable presents or unchangeable pasts or unhappened futures, but we see them broken, breached like in Duchamp's Grand Verre. The cracks magnify as the similarities grow, it is the same and it is not the same, it is yesterday, it is today, and it is tomorrow, a mobile mirror, always changing that transforms us in ghosts of ourselves, haunted characters of the Paris Montparnasse and Istanbul's Petit-Champs cemeteries who wander in the corridor of time.

*UNTITLED (UNFINISHEDNESS, 29+1), 2015, YERLEŞTİRME, 29 PARÇA, HER BİRİ 29X33 CM
*UNTITLED (UNFINISHEDNESS, 29+1), 2015, INSTALLATION, 29 PIECES, 29X33 CM EACH

'İSİMSİZ (FOSFORLU SARIL KELİME)'; 2015, DESEN VE KOLAJ, 160 X 100 CM
'UNTITLED (LE MOT FLUO JAUNE)'; 2015, DRAWING AND COLLAGE, 160 X 100 CM

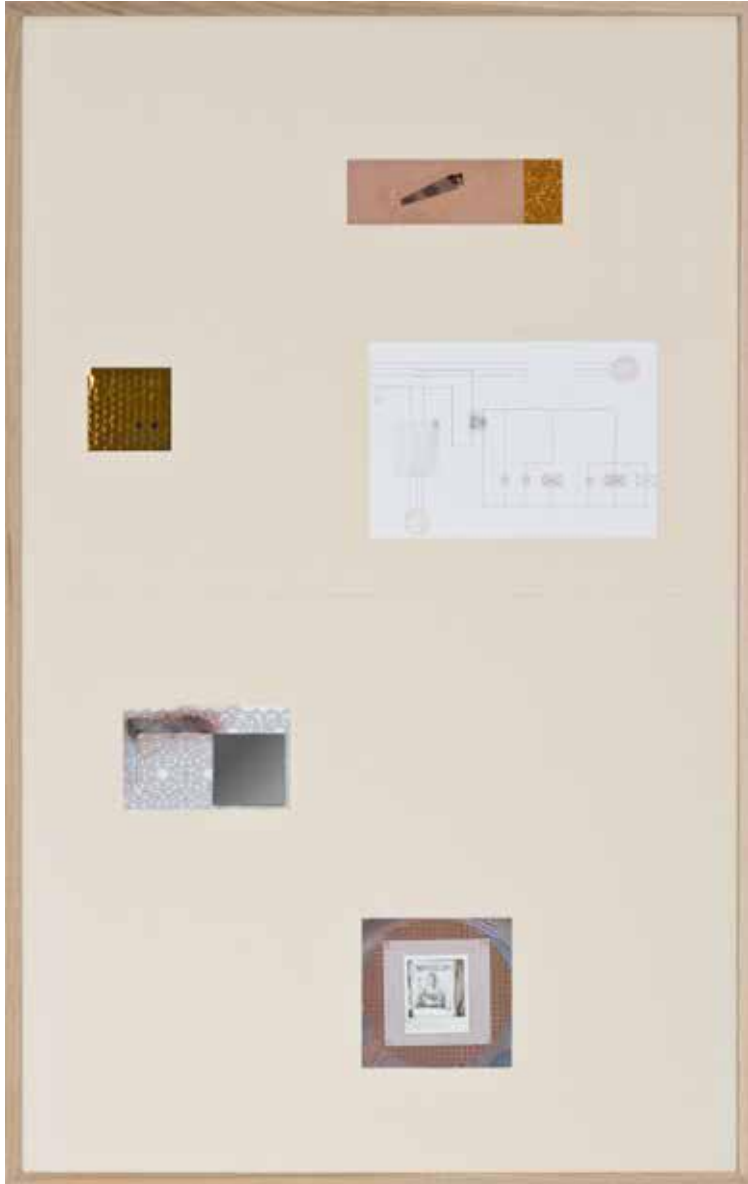
'İSİMSİZ (KIRMIZI KELİME)'; 2015, DESEN VE KOLAJ, 160 X 100 CM

'UNTITLED (LE MOT ROUGE)'; 2015, DRAWING AND COLLAGE, 160 X 100 CM

'İSİMSİZ (YEŞİL KELİME)'; 2015, DESEN VE KOLAJ, 160 X 100 CM

'UNTITLED (LE MOT VERT)'; 2015, DRAWING AND COLLAGE, 160 X 100 CM

'İSİMSİZ (BAKIR KELİME); 2015, DESEN VE KOLAJ, 160 X 100 CM
'UNTITLED (LE MOT CUIVRE); 2015, DRAWING AND COLLAGE, 160 X 100 CM

'İSİMSİZ (MAVİ KELİME); 2015, DESEN VE KOLAJ, 160X100 CM
'UNTITLED (LE MOT BLEU); 2015, DRAWING AND COLLAGE, 160X100 CM

Biyografi / Biography

Seza Parker

Seza Parker kavramsal sanatçı pratiğinin nadir temsilcilerinden biridir. Bir düşünce biçimi olarak şekillenen pratiği akıcı, bulunmaz, söylemsel ve şiirseldir. Açıklılığa temelden bağlılığını estetik ve felsefi bir duruş olarak ortaya koyan Parker, yerleştirme, fotoğraf, film, ses, kolaj, çizim gibi bir çok farklı anlatım biçimlerini kullanır. Buna bağlı olarak eserleri ve sergileri sanatçının iç içe geçmiş düşüncelerinin, araştırma ve önerilerinin, yan yana akan, bazen birbirini yutan, bazen de birbirinden uzaklaşan görsel, duyuşal ve hissi bir ifadesi olarak nitelendirilebilir. Metafor, çağırışım, sıralama ve önerme gibi teknikler aracılığıyla yapılan bu dinamikler, biçim ve içerik arasındaki muğlak ilişkiyi besler ve devamlılığını sağlar. Duyarlılık, entellektüel ve duyuşal farkındalığın jenerasyonu içinde işleyen eserlerin karmaşık yapısı, algılanma biçimlerinde bile en belirgin özelliğidir. Diller arasındaki ciddi oyunları, esrarengiz ve kaçınılmaz temalarla olan ilişkisi doğrultusunda, Parker'in hayalgücünü kaybetmiş bir devirde bağlı kaldığı radikal program, geçici bir fikir ile immaterial bir deneyim olarak düşünce estetiği ve güzellik fikrine yapılan yatırımın ön koşuludur.

Seza Parker's is a rare example of a truly conceptual practice. Characterised by a way of thinking, her art is fluid, elusive, discursive and poetic. Manifesting a fundamental commitment to openness as an aesthetic and philosophical position, Parker employs a wide variety of expressive forms including installation, photography, film, sound, collage, drawing and more. Accordingly her works and exhibitions can be understood as collections of intertwining threads of thoughts and lines of enquiries and proposals, articulated as images, sounds and sensations that flow side by side, sometimes eliding, sometimes evading each other, the dynamics structured through techniques of metaphor, association, juxtaposition and suggestion, all of which serve to cultivate and sustain an ambiguous relationship between form and content throughout. Operating through the generation of sensibilities, of awareness at once intellectual and emotional, the work's elusive complexity is its defining characteristic even in its reception. In her serious play with all languages, her engagement with subjects at once esoteric and urgent, Parker adheres to a radical program in an age that has lost the imagination that is a prerequisite to its pursuit – namely an investment in the aesthetics of thought and the idea of beauty as fleeting idea and immaterial experience.

Yayınlayan
Published by
GALERIST
Meşrutiyet Caddesi, 67/1
Tepebaşı/İstanbul
www.galerist.com.tr

Fotoğraf
Photograph by
Mesut Güvenli

Ses
Sound by
Hakan İğsız

Çeviri
Translator
Ali Akay
Kean Parker

Sergi Asistanı
Exhibition Assistant
Burçin Başar

Sergi Ekibi
Exhibition Team
Aslı Hatipoğlu, Doris Benhalegua Karako,
Fuat Eşrefoğlu, Gizem Karakaş, Maya Bakkaloğlu,
Müge Çubukçu, Mustafa Ölçer, Nick Hackworth,
Sema Hüzmeli, Pınar Bartık

Baskı
Printed by
Ofset Yapımevi
Şair Sokak 4,
34410 Kağıthane İstanbul
T. (212) 295 86 01
F. (212) 295 64 55

©2015
500 kopya / *copies*

Bu katalog Seza Parker'ın 01.09.2015-03.10.2015 tarihleri arasında Galerist Tepebaşı'nda gerçekleşen 'Absinthe' isimli sergisi nedeniyle yayınlanmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.

This catalogue has been published on the occasion of Seza Parker's exhibition 'Absinthe' at Galerist Tepebaşı between 01.09.2015-03.10.2015. All rights reserved.

GALERIST

GALERIST MEŞRUTİYET CAD.
NO 67/1 TEPEBAŞI BEYOĞLU
34430 İSTANBUL TÜRKİYE
T. + 90 212 252 1896

info@galerist.com.tr
www.galerist.com.tr